

Селищата въ Триполитания сж рѣдки, защото земята е безводна и пѣсъчлива. Нѣкои отъ селата въ тая земя били много чудни, защото покривитѣ на къщята имъ били скрити въ земята и селянитѣ влизали въ стаитѣ си прѣзъ широки дупки по стѣлби, както се влиза въ нѣкоя мина за каменни вжглища.

Ето що ни разказва единъ пѣтешественикъ за такава една къща:

„Една година искахъ да се запозная по-добрѣ съ пустинята Сахара. Пѣттѣ ми бѣше прѣзъ Триполитания. Стигнахъ въ главния градъ Триполи и си условихъ водачъ. Той бѣше единъ снаженъ арабинъ. Качихме се на камилитѣ и потеглихме. Колкото отивахме на югъ, толкова земята ставаше се по — пѣсъчлива и пуста, тукъ-тамъ се забѣлѣзваше изворъ, заобиколенъ съ зеленина и високи палмови дървета.

На далечъ отъ едно такова изворче по склоноветѣ на единъ хѣлмъ забѣлѣзахъ да се чернѣятъ многобройни дупки, които взехъ за входоветѣ на нѣкоя каменовжленна мина, ала отъ никѣдѣ не видѣхъ да изнасятъ вжглища. Като стигнахме до самитѣ дупки, водачѣтъ ме покани да слѣза и да си починемъ въ селото.

— А къдѣ е селото? запитахъ азъ.

— Ние сме вече въ него, ето и селското ханче е прѣдъ насъ, отговори водачѣтъ ми спокойно.

Азъ помислихъ, че той се подиграва съ мене и се приготвихъ да го смѣря за неговата безочливостъ къмъ единъ странникъ. Но въ това врѣме той ме поведе къмъ близката дупка и ми каза: